

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24CoCsp/75/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2211204119
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Dudášová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2211204119.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Andrea Dudášová a sudkýň: JUDr. Ľubica Spálová a JUDr. Eva Behranová v právnej veci žalobkyne: UniCredit Leasing Slovakia, a. s., so sídlom Šancová 1/A, Bratislava, IČO: 35 730 978, zastúpená splnomocnenkyňou: Advokátska kancelária Nosko & Partners s. r. o., so sídlom Podjavorinskej 2, Bratislava, IČO: 36 860 107, proti žalovanej: W. Z., bytom, E. S. č. XXX/XX, B. S., zastúpená advokátkou: JUDr. Eva Skačániová, AK Korzo Bélu Bartóka č. 789/3, Dunajská Streda, o zaplatenie 7.276,93 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 4C/65/2011-240 zo dňa 23. októbra 2019, taktó

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie m e n í vo vyhovujúcom výroku v časti o zaplatenie 6.115,14 eur s 9 % úrokom z omeškania od 19.6.2009 do zaplatenia tak, že žalobu v tejto časti z a m i e t a a vo zvyšnej vyhovujúcej časti vo veci samej rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .

II. Žalovaná má nárok voči žalobkyňi na náhradu trov prvoinstančného a odvolacieho konania v rozsahu 68 %.

odôvodnenie:

1. V poradí štvrtým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi 7.276,93 eur s 9 % - ným ročným úrokom z omeškania od 19.06.2009 do zaplatenia do 15 dní od právoplatnosti rozsudku, výrokom II. rozhodol, že žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 100 %.

2. Napadnutý rozsudok súd prvej inštancie odôvodnil citáciou § 1 odsek 2 písm. b) zákona č. 258/2001 Z. z. odkazom na § 558, § 101 a nasl. Občianskeho zákonníka a § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Vecne argumentoval tým, že „podľa názoru súdu predmetný právny vzťah medzi žalobkyňou a žalovanou vznikol na základe kúpnej/leasingovej zmluvy zo dňa 28.9.2004, ktorá je zmluvou o nájme motorového vozidla, ktorá vychádzajúc zo zmluvy a obchodných podmienok zabezpečuje prevod vlastníckeho práva - kúpu predmetu leasingovej zmluvy na nájomcu. Predmetná zmluva bola uzavretá dňa 28.9.2004, t.j. pred nadobudnutím účinnosti novely Občianskeho zákonníka od 01.01.2008 o zvýšenej ochrane spotrebiteľov. Predmetnú zmluvu treba považovať za spotrebiteľskú podľa zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v čase uzavretia zmluvy. Tento zákon vymedzuje niektoré podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a iné ustanovenia o zvýšenej ochrane spotrebiteľov. Podľa § 1 odsek 2 písmeno b) zákona č. 258/2001 Z. z. tento zákon sa nevzťahuje na zmluvy o nájme, ktoré nezabezpečujú prevod vlastníckeho práva na nájomcu. Z uvedeného možno vyvodiť, že zmluvy o nájme, ktoré zabezpečujú prevod vlastníckeho práva na nájomcu spadajú do pôsobnosti zákona o spotrebiteľských úveroch a sú osobitným typom spotrebiteľských zmlúv. Žalobkyňa navyše pri uzatváraní predmetnej zmluvy konala ako právnická

osoba, ktorá koná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Žalovaná ako fyzická osoba, ktorá nekoná ako podnikateľ v zmluve ako aj v ostatných dokumentoch je identifikovaná rodným číslom a zo zmluvy žiadnym spôsobom nevyplýva, že by uvedenú zmluvu uzatvárala ako podnikateľský subjekt v rámci svojho povolania. Na uvedenom závere nemení nič ani fakt, že sa zmluvné strany dohodli, že zmluva sa uzatvára podľa Obchodného zákonníka. V danom prípade ide teda o osobitný typ spotrebiteľskej zmluvy. Ak zákon č. 258/2001 Z. z. za spotrebiteľa označuje fyzickú osobu, ktorej bol spotrebiteľský úver poskytnutý na iný účel ako výkon povolania alebo podnikania, potom nemožno konštatovať, že ide o obchodno-právny vzťah, nakoľko základným znakom obchodno-právnych vzťahov je to, že vznikajú medzi podnikateľmi pri ich podnikateľskej činnosti.

Listom zo dňa 5.8.2005 žalovaná požiadala žalobkyňu, aby mohla splácať svoj dlh, oznámila, že je si vedomá svojho záväzku a dlžnú sumu čo najskôr uhradí. Podľa názoru súdu tento dokument nemožno vyhodnotiť ako uznanie dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka, nakoľko absentujú základné náležitosti ako určenie dlhu čo do dôvodu a výšky.

V písomnom uznaní dlhu zo dňa 20.5.2005 žalovaná, ktorá je riadne identifikovaná, vyhlásila, že dlhuje ku dňu 20.5.2005 z leasingovej zmluvy 59950849 sumu 35.001,- Sk so splatnosťou do 27.5.2005. Zároveň výšku tejto sumy, ktorú dlhuje žalobkyňi uznala a zaviazala sa k jej úhrade. Uvedený prejav vôle žalovanej podľa názoru súdu možno vyhodnotiť ako účinné uznanie dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka čo má vplyv na plynutie premlčacej doby. V uznaní dlhu žalovaná, ktorá uznáva svoj dlh je identifikovaná riadne, rovnako je tam uvedený právny dôvod dlhu (že vyplýva z leasingovej zmluvy č. 59950849 na podklade ktorej sa vedie toto konanie a predstavuje neuhradené leasingové splátky), je tam uvedené voči komu dlhuje, takisto aj výška dlhu, rovnako je tam dátum, ku ktorému uznáva svoj dlh a výslovný prejav vôle, že tento svoj dlh uznáva a zaplatí ho. Uznanie bolo urobené vo vzťahu k spoločnosti J.M. Gross s.r.o., IČO: 35791551, ktorá je mandatórom žalobkyne a je oprávnený vykonávať jednotlivé úkony pri mimosúdnom vymáhaní pohľadávok žalobkyne.

Vzhľadom na skutočnosť, že predmetný právny vzťah treba posudzovať ako spotrebiteľský vzťahujú sa naň ustanovenia § 101 a nasl. Občianskeho zákonníka o premlčaní a nie ustanovenia Obchodného zákonníka, ktorý ustanovuje dlhšiu premlčaciu dobu štyri roky. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka ak nie je ustanovené inak platí všeobecná premlčacia doba, ktorá je trojročná a plynie odo dňa, kedy sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa odstúpila od leasingovej zmluvy podaním zo dňa 6.5.2005, ktoré žalovaná prevzala dňa 20.5.2005. Odo dňa nasledujúceho od prevzatia odstúpenia od zmluvy, t.j. od 21.5.2005 mohla žalobkyňa najskôr uplatniť svoje právo na súde a preto za začiatok plynutia premlčacej doby treba považovať deň 21.5.2005. Žalobkyňa síce vykonala konečné vyúčtovanie leasingovej zmluvy a ukončenie zmluvy ku dňu 31.5.2005, napriek tomu je potrebné považovať za deň začatia plynutia premlčacej doby deň nasledujúci po prevzatí odstúpenia od zmluvy, t.j. 21.5.2005. Od uvedeného dátumu mohla žalobkyňa uplatniť najskôr svoje právo z odstúpenej zmluvy na súde. Navyše zo zmluvy ani z obchodných podmienok nemožno vyvodit' osobitné dojednanie, podľa ktorého by sa mal považovať za deň ukončenia zmluvného vzťahu posledný deň kalendárneho mesiaca.

Z obsahu spisu vyplýva, že v období od 20.2.2006 odo dňa uplatnenia nároku na náhradu škody v trestnom konaní do 25.11.2008 do právoplatnosti uznesenia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3To/66/2008 o odkázaní poškodeného s jeho nárokom na osobitné civilné konanie došlo k spočívaniu premlčacej doby, nakoľko predmetný nárok bol uplatnený v adhéznom konaní, plynutie premlčacej doby sa teda v tomto období zastavilo a neplynulo. K opätovnému plynutiu premlčacej doby došlo až dňom 26.11.2008.

Na základe vyššie uvedených skutočností začala trojročná premlčacia doba plynúť dňom 21.5.2005. V období od 20.2.2006 do 25.11.2008 došlo k spočívaniu premlčacej doby, pričom trojročná premlčacia doba mala uplynúť dňa 24.2.2011 pred podaním žaloby, ktorá bola na súd podaná 17.3.2011. Nakoľko však súd uznanie dlhu zo dňa 20.5.2005 považuje za účinné uznanie dlhu, nemohlo dôjsť k premlčaniu uvedeného nároku, nakoľko uznaním dlhu začala plynúť nová 10 ročná premlčacia doba. Podľa názoru súdu písomné uznanie dlhu zo dňa 20.5.2005 zo strany žalovanej spĺňa všetky právne náležitosti jednostranného právneho úkonu v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka, preto vzhľadom na vyššie uvedené nárok žalobkyne nemožno považovať za premlčaný. Vzhľadom na tieto skutočnosti súd žalobe žalobkyne v celom rozsahu vyhovel a žalovanú zaviazal na zaplatenie žalovanej istiny spolu s príslušenstvom ako je to uvedené vo výrokovej časti rozsudku.

Rozhodnutie o trovách konania sa opiera o ust. § 255 odsek 1 C.sp. podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Nakoľko žalobkyňa v konaní bola úspešná súd rozhodol tak, že má nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 100%“.

3. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie žalovaná, pričom odvolacie dôvody vymedzila ust. § 365 ods.1 písm. b) (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam), § 365, ods. 1 písm. h) (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci), § 356 ods. 1 písm. d) CSP (konanie má vážnu vadu). Rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho postupu súdu pri hodnotení výsledkov dokazovania, súd neprihliadol a nevyhodnotil všetky skutočnosti, ktoré boli v konaní zistené a na zistený skutkový stav použil nesprávne právne závery. Došlo tak k vadám, ktoré mali vplyv na rozhodnutie. Súd prvej inštancie sa v napadnutom rozsudku sústredil na zdôvodnenie aplikácie ust. Obč. zákonníka a posudzovanie 2 právnych úkonov žalovanej z 5.8.2005 a 20.5.2005, pričom sa však v potrebnej miere nevyporiadal s ďalšími otázkami, najmä s námietkami žalovanej, vrátane námietky k výške žalobkyňou uplatňovaného plnenia. Odvolateľka považuje za naďalej sporný žalobkyňou uplatnený nárok, ktorý žalobkyňa doposiaľ riadne neodôvodnila (uplatnený nárok vo výške 10.534,99 eur, ktorá suma má predstavovať obstarávaciu-kúpnu-cenu vozidla ku dňu predčasného ukončenia leasingovej zmluvy, ku dňu 31.5.2005), hoci vozidlo v tom čase existovalo, pritom Krajský súd v tr. konaní jednoznačne ustálil nepochybnosť toho, že vozidlo bolo zaistené políciou v Taliansku, nebolo poškodené, reálne existuje, (čo vyplynulo z výsledkov tr. konania). Ďalej tento Krajský súd uviedol, že len žalobkyňa ako vlastníčka vozidla mohla a bola oprávnená podniknúť kroky na jeho vrátenie. Škoda spôsobená spáchaným tr. činom, (pre ktorý postačilo, že žalovaná ho bez súhlasu majiteľa dala do užívania inej osobe) tak nemôže predstavovať hodnotu celého vozidla. Z toho dôvodu odkázal žalobkyňu na konanie vo veciach občiansko-právnych, dokazovanie ohľadom výšky skutočnej škody, by bol totiž nad rámec tr. konania. Žalobkyňa však v občiansko-právnom konaní skutočnú výšku škody nepreukázala. Nemožno súhlasiť ani so spôsobom vyčíslenia, ako to urobila žalobkyňa, keď k obstarávacej cene vozidla ešte pripočítala aj nesplatené leasingové splátky z dôvodu predčasného ukončenia zmluvy. Bolo by možné uvažovať prípadne len o ušlom zisku žalobkyne. S námietkami v tomto smere sa súd prvej inštancie (keď už žalobe napokon v celom rozsahu vyhovel) nevyporiadal, hoci išlo o podstatnú otázku. Len paušálne, s ohľadom na to, že nárok žalobkyne nie je premlčaný, konštatoval záväzok zaplatiť žalobkyňou požadovanú sumu, bez toho, aby sa právne vypořiadal s právnym titulom, na ktorom je založený uplatnený nárok žalobkyne a jeho výškou. Pritom žalobkyňa počas celého konania trvala na aplikácii ust. Obch. zák. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku (viď str. 6, bol 14, posledná veta) konštatoval, že nejde o obchodno právny vzťah. Súd nevysvetlil na základe akých ustanovení Obč. zák. posudzoval preto právny titul žalobkyne, konkrétny finančný nárok a jeho výšku. Žalovaná považuje aplikáciu Obč. zák. na daný prípad za správnu. Námietka podľa odvolateľky rozhodne nie je námietkou zanedbateľnou, ani irelevantnou vo vzťahu k výroku napadnutého rozsudku. Rozhodnutie je tak nepreskúmateľné, zmätočné a zakladá vadu konania. Napadnutý rozsudok opäť nedal odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, pričom ide o otázky majúce pre vec podstatný význam. Nemôže ísť preto ani o spravodlivý proces.

Odvolateľka vyjadrila nesúhlas s tým, ako súd posúdil uznanie dlhu z 20.5.2005, ktoré posúdenie má zásadný význam pre vyriešenie otázky premlčania. Sporný právny úkon označený ako „uznanie dlhu z poverenia CAC LEASING SLOVAKIA a.s.“ obsahuje text písaný strojom a dopĺňaný rukou písomnými údajmi (identifikáciou, výšku dlhu vzniknutého z leasingovej zmluvy 59950849, splatnosť dlhu a spôsob platby a dátum) z titulu neuhradených leasingových splátok, uznávací prejav žalovanej a záväzok uhradiť ich, vrátane záväzkov vzniknutých službami tretích subjektov, ktoré sú prenajímateľom poverený inkasovať neuhradené platby nájomcu, resp. odobrať vozidlo (písané strojom). Tento doklad je podpísaný žalovanou a presne neoznačeným splnomocnencom CAC LEASING SLOVAKIA a.s. spol. J.M. Gross s.r.o. nečitateľným podpisom a pečiatkou J.M. Gross s.r.o. Bratislava. Tento právny úkon je nepochybne neurčitý a vzbudzuje vážne pochybnosti. Predovšetkým namieta záver súdu, že tento prejav žalovaná učinila voči mandátárovi žalobkyne, ktorý bol oprávnený vykonávať jednotlivé úkony pri mimosúdnom vymáhaní jej pohľadávok. Túto námietku žalovaná uplatňovala opakovane. V čase uskutočnenia tohto právneho úkonu - 20.5.2005 spoločnosť J.M.Gross, s.r.o. nebola mandatárom žalobkyne. Toto uznanie dlhu bolo spísané v deň, keď žalovaná prevzala odstúpenie žalobkyne od leasingovej zmluvy. Mandátnu zmluvu uzavrela žalobkyňa so spoločnosťou J.M. Gross síce 18.5.2005, ale s účinnosťou od 1.6.2005. Za mandatára J.M. Gross s.r.o. bola oprávnená konať konateľka Šárka Číbalová prostredníctvom svojich zamestnancov, alebo iných tretích osôb oprávnených na vykonávanie služieb, ktorých poskytnutie je predmetom zmluvy (v danom prípade v zmysle čl. I., ods. 1, písm. a) - mimosúdne vymáhanie pohľadávok mandatára) na základe plnej moci, ktorú mal vystaviť mandát (žalobkyňa) pre mandatára osobitne (viď čl. II. ods. 4 mandátnej zmluvy). Podľa čl.- II. ods. 8 mandátnej zmluvy, mandatár bol povinný vyriešiť prípad, na ktorý mal mandant do 30 kalendárnych dní a písomne ho vyhodnotiť s dokladom o návšteve (uznanie dlhu), Podľa čl. III. ods. 5, písm. b) tejto mandátnej zmluvy bol mandant (žalobkyňa) povinný pri odovzdávaní každého obchodného prípadu odovzdať plnú

moc na dobu 30 kalendárnych dní pre každý obchodný prípad. S poukazom na obsah tejto mandátnej zmluvy, mandatár J.M. Gross s.r.o. mohol mimosúdne vymáhať pohľadávky žalobkyne len od 1.6.2005 a to na základe plnej moci, vystavenej na 30 kalendárnych dní pre každý - jednotlivý a špecifikovaný obchodný prípad. Mandatár (J.M.Gross s.r.o.) bol sice oprávnený zriaďovať záležitosti žalobkyne prostredníctvom svojich zamestnancov, alebo tretích osôb, alebo oprávnených na vykonávanie služieb, súvisiacich s predmetom zmluvy, ale právne úkony mohol vykonávať v mene žalobkyne len na základe a v rozsahu plnej moci, ktorú mala vystaviť žalobkyne pre J.M. Gross s.r.o. pre každý prípad osobitne. Sporný právny úkon uznanie dlhu z 20.5.2005 vo forme dohody, vykonaný oboma účastníkmi za žalobkyňu učinil J.M. Gross s.r.o. nielen v čase, keď ešte nenastali účinky mandanta, ale aj v rozpore s mandátnou zmluvou, pretože na takýto konkrétny právny úkon, vzťahujúci sa na špecifický obchodný prípad poverenie na základe konkrétnej plnej moci nemal. Možno preto dospieť k záveru, že sporný právny úkon uzatvoril so žalovanou subjekt k takémuto právnomu úkonu nespôsobilý, nekompetentný a preto nemohol vyvolať právne následky. Žalobkyňa v tomto smere neuniesla dôkazné bremeno, prinajmenšom absentuje osobitná plná moc pre riešenie prípadu žalovanej prostredníctvom J.M. Gross, s.r.o. a v podstate žalobkyňa počas celého konania sa k týmto podstatným skutočnostiam ani len nevyjadrila, nevysvetlila a nedokázala námietky vyvrátiť. Ani súd prvej inštancie sa s týmito závažnými skutkovými okolnosťami nevyporiadal a jeho záver o oprávnenosti spoločnosti J.M. Gross s.r.o. konať (vykonávať právne úkony) za a v mene žalobkyne pri mimosúdnom vymáhaní jej pohľadávok nemá oporu vo vykonanom dokazovaní (v zadovážených dôkazoch). Súd prvej inštancie sa ďalej nevyporiadal riadne ani s obsahom tohto neplatného právneho úkonu. Z obsahu tohto právneho úkonu možno totiž nepochybne vyvodit' uznanie dlhu z titulu neuhradených leasingových splátok vo výške 35.001.- Sk (1.161,79 eur), teda nie do výšky 7.276,93 eur, ktorú si žalobkyňa uplatnila a ktorú súd bez bližšieho odôvodnenia uznal. Nemôže preto zodpovedať záver súdu prvej inštancie, že uznala svoj dlh, čo do dôvodu a výšky v rozsahu žalobkyňou požadovaného plnenia. Zo špecifikácie pohľadávky žalobkyne, (na ktorú sa súd paušálne odvoláva) totiž vyplýva, že uplatnená pohľadávka sa skladá z obstarávacej - kúpnej ceny vo výške 10.534,99 eur, (čo nebolo predmetom uznania) a nedoplatkov na leasingových splátkach vo výške 770,10 eur a nie 1.161,79 eur. Platnosť, či neplatnosť právneho úkonu z 20.5.2005 je pritom zásadnou otázkou, od ktorej závisí konečný záver o tom, či pohľadávka žalobkyňou uplatňovaná je, alebo nie je premlčaná. Zo samotných dôvodov napadnutého rozsudku vyplýva, že v prípade neplatnosti právneho úkonu z 20.5.2005 (neplatného uznania dlhu) by bol nárok žalobkyne premlčaný. V danom prípade sporný právny úkon z 20.5.2005 má predstavovať dohodu o uznaní dlhu, uzavretá medzi žalovanou a žalobkyňou, ktorú mala zastupovať na základe mandátnej zmluvy spoločnosť J.M. Gross, s.r.o. Z listinných dôkazov však plynie, že spoločnosť J.M. Gross, s.r.o. nemala splnomocnenie konať za veriteľa žalovanej. Je preto opodstatnené tvrdiť, že tento právny úkon - dohodu o uznaní dlhu uzavrela s osobou rozdielnou od veriteľa - žalobkyňou podľa leasingovej zmluvy. Je preto tento právny úkon neplatný a žalobkyňou uplatnená pohľadávka je premlčaná. Premlčacia doba uplynula tak, ako to uviedol v napadnutom rozsudku súd 24.2.2011. Žaloba však bola podaná po uplynutí tejto doby dňa 17.3.2011. Súd prvej inštancie sa nevyporiadal v krajnom prípade ani s tým, že právnym úkonom z 20.5.2005 žalovaná uznala svoj dlh len čiastočne a to čo do dôvodu i čo do jeho výšky s poukazom na žalobkyňou uplatňovanú pohľadávku. Odvolateľka navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a prizná žalovanej náhradu trov konania.

4. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu uviedla, že sa stotožňuje s napadnutým rozsudkom. Žalovaná je v uznaní dlhu zo dňa 20.5.2005 riadne identifikovaná, vyplýva z neho právny dôvod vzniku dlhu, výška dlhu (jedná sa o neuhradené splátky z leasingovej zmluvy č. 59950849), vyplýva z neho komu žalovaná dlhuje a taktiež je v ňom uvedený dátum ku ktorému žalovaná svoj dlh uznáva a že ho zaplatí. Odo dňa 21.5.2005 začala plynúť nová 10 ročná premlčacia doba, ktorá spočívala od 20.2.2006, kedy žalobca uplatnil nárok na náhradu škody v trestnom konaní až do 25.11.2008, kedy bolo v trestnom konaní právoplatne rozhodnuté. K opätovnému plynutiu premlčacej doby došlo dňa 26.11.2008, žalobkyňa uplatnila nárok dňa 17.3.2011, teda v rámci 10 - ročnej premlčacej doby. Výška pohľadávky je vyčíslená v Protokole o finančnom vysporiadaní leasingovej zmluvy č. 59950849. Žalobkyňa navrhuje napadnutý rozsudok potvrdiť a žalobkyne priznať nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

5. Žalovaná v replike uviedla, že trvá na dôvodoch odvolania, žalobca vo vyjadrení k odvolaniu sa opätovne vyjadroval len paušálne. Pokiaľ ide o výšku uplatňovanej pohľadávky a jej titul poukázal len na protokol č. 598950849 bez toho, aby ozrejmil, prečo pokladá námietky žalovanej v tomto smere za neopodstatnené. Rovnako je tomu tak aj v súvislosti s otázkou platnosti, či neplatnosti právneho úkonu

z 20.5.2005, keď žiadnym spôsobom nevyvrátil námietky a tvrdenia o tom, že tento právny úkon nie je platný. Vyjadrenie žalobcu k odvolaniu je preto koncipované len vo všeobecnej, fráзовitej rovine a neobsahuje žiadnu argumentáciu, ktorá by vyvracala, resp. spochybňovala dôvody uvedené v odvolaní.

6. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok (zákon č. 160/2015 Z. z.), ktorý nahradil a zrušil do 30.6.2016 účinný zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok. Odvolací súd pristupujúci k rozhodovaniu v tejto veci po 1. júli 2016, postupoval na základe prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku podľa ktorého, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti už podľa Civilného sporového poriadku.

7. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, d/ h/ Civilného sporového poriadku), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 Civilného sporového poriadku), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je nevyhnuté v napadnutom vyhovujúcom výroku v časti o zaplatenie 6.115,14 eur s 9 % úrokom z omeškania od 19.6.2009 do zaplatenia s použitím § 388 Civilného sporového poriadku zmeniť a v ostatnej napadnutej vyhovujúcej časti vo veci samej potvrdiť v zmysle § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

8. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd nevstupoval do procesu modifikácie skutkového stavu, na ktorom je napadnuté rozhodnutie založené a ide o prejednanie právnej otázky (nie otázky skutkovej), nebol daný zákonný dôvod na doplnenie alebo zopakovanie dokazovania podľa § 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku (a teda ani na nariadenie pojednávania odvolacím súdom). Odvolací súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré vyplynuli z vykonaných dôkazov a prednesov strán v konaní pred súdom prvej inštancie. Možnosť odvolacieho súdu rozhodnúť o odvolaní bez nariadenia odvolacieho pojednávania prevzal aj z Civilného sporového poriadku. Nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem, ktorého existencia nebola v danom prípade daná. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (Valera Assalino v. Portugalsko z 20. apríla 2002) v prípadoch, kde skutkové okolnosti nie sú sporné a právne otázky sa nevyznačujú osobitnou zložitou, neuskutočnenie ústneho pojednávania nespôsobuje ujmu požiadavkám čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach (najmä ak pojednávanie na prvom stupni bolo verejné a vyšší súd prejednáva právne otázky).

9. Odvolací súd výzvou zo dňa 24.11.2021 vyzval strany sporu podľa § 382 Civilného sporového poriadku k možnému posúdeniu uznania dlhu zo dňa 20.5.2005 podľa § 558 Občianskeho zákonníka a k možnému posúdeniu uplatneného nároku aj podľa § 100 ods. 1, § 110 ods. 1 a § 112 Občianskeho zákonníka, ktoré ustanovenia súdom prvej inštancie neboli použité.

10. Žalobkyňa na výzvu odvolacieho súdu uviedla, že žalovaná uznala svoj dlh určený čo do dôvodu a výšky, v čase uznania nebol dlh premlčaný, keďže žalovaná prevzala odstúpenie od zmluvy dňa 20.5.2005. Žalobkyňa má za to, že uznaním dlhu zo dňa 20.5.2005 došlo k riadnemu uznaniu dlhu, ktorý nebol premlčaný, teda žalobkyňa nemusí preukazovať, či žalovaná vedela alebo nevedela o premlčaní. Keďže došlo k písomnému uznaniu dlhu čo do dôvodu a výšky, teda odo dňa uznania resp. od uplynutia lehoty na plnenie začala plynúť 10 ročná premlčacia doba. Žalobkyňa podaným návrhom sa dovolala svojho práva v uvedenej premlčacej dobe.

11. Žalovaná na výzvu odvolacieho súdu uviedla, že sa pridrižiava svojho odvolania, v ktorom sa podrobne vyjadrila k uznaniu dlhu zo dňa 20.5.2005. Považuje ho za neplatné, nakoľko k uznaniu nedošlo medzi dlžníkom a veriteľom. Žalovaná trvá na námietke premlčania. Nárok žalobkyne je premlčaný, uznanie dlhu nie je platným právnym úkonom, aplikácia § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka neprichádza do úvahy. Žalobkyňa odstúpila od zmluvy 20.5.2005 a už vtedy mala vedomosť

o tom aká škoda jej vznikla predčasným ukončením zmluvy a kto ju spôsobil, pričom o tejto vedomosti svedčí skutočnosť, že dňa 10.2.2016 podala trestné oznámenia na žalovanú. Premlčacia doba na uplatnenie náhrady škody začala plynúť podľa § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka od 21.5.2005. S poukazom na § 112 Občianskeho zákonníka premlčacia doba prestala plynúť, spočívala od 1.12.2006, keď v trestnom konaní proti žalovanej, si žalobkyňa uplatnila nárok na náhradu škody. Do tohto dňa uplynulo 6 mesiacov a 9 dní, premlčacia doba spočívala, po 25.11.2008 keď bolo trestné konanie ukončené a žalobkyňa bola odkázaná so svojim nárokom na náhradu škody na konanie vo veciach občianskoprávných, dňa 26.11.2008 beh premlčacej doby pokračoval a táto skončila 26.5.2010, žalobkyňa žalobu podala na súd 17.3.2011.

12. K vyjadreniu žalovanej k výzve odvolacieho súdu žalobkyňa uviedla, že uplatnený nárok nepredstavuje nárok uplatnený titulom náhrady škody, ale ide o splatné pohľadávky z leasingovej zmluvy. Z tohto dôvodu pohľadávka nie je premlčaná. Uznanie dlhu žalobkyňa považuje za platné, nakoľko spĺňa všetky náležitosti jednostranného právneho úkonu podľa § 558 Občianskeho zákonníka.

13. Predmetom konania je nárok žalobkyne voči žalovanej na zaplatenie 7.276,93 eur s príslušenstvom uplatňovaný na základe finančného vysporiadania kúpnej zmluvy/leasingovej zmluvy v súvislosti s predčasným ukončením leasingu z dôvodu odstúpenia žalobkyne od zmluvy. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalovanej je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a či právne správne posúdil nárok žalobkyne a či konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

14. Zo skutkových zistení v prejednávanej veci vyplynulo, že žalobkyňa sa domáhala od žalovanej zaplatenia sumy 7.276,93 eur s 9 % úrokom z omeškania od 19.6.2009 do zaplatenia na tom skutkovom základe, že žalobkyňa (vystupujúca v tom čase pod obchodným menom - CAC LEASING Slovakia, a.s.) uzatvorila so žalovanou dňa 28.9.2004 Kúpnu/Leasingovú zmluvu č. 59950849 na základe ktorej žalobkyňa ako leasingový prenajímateľ formou finančného leasingu prenajala žalovanej ako leasingovému nájomcovi motorové vozidlo zn. Peugeot 206, číslo karosérie VF32AHFXF44172074, rok výroby 2004, ktorého kúpna cena bola 301.588,- Sk bez DPH, dohodnutá doba trvania leasingu bola 60 mesiacov. Žalovaná sa v zmysle leasingovej zmluvy zaviazala počas tejto doby predmet leasingu užívať a platiť žalobkyňi mesačné leasingové splátky vo výške 1,2927 % z kúpnej ceny bez DPH. Žalovaná zároveň zaplatila žalobkyňi zálohu na leasingové splátky vo výške 40 % z kúpnej ceny. Po ukončení doby leasingu sa žalobkyňa zaviazala na žalovanú previesť vlastnícke právo k predmetu leasingu za zostatkovú predajnú cenu 0 Sk. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaná si nespĺnila svoje povinnosti vyplývajúce jej z leasingovej zmluvy, neuhrádzala predpísané leasingové splátky riadne a včas, žalobkyňa v zmysle čl. 4 písmena a) obchodných podmienok prenajímateľa odstúpila od leasingovej zmluvy v súlade s čl. 6. písmena b) obchodných podmienok. V zmysle čl. 11 písmena d) obchodných podmienok je pre prípad odstúpenia od zmluvy žalovaná povinná uhradiť žalobkyňi všetky splatné pohľadávky, náhradu škody, všetky náklady vzniknuté v súvislosti s predčasným ukončením leasingu, zmluvnú pokutu, administratívny poplatok za predčasné ukončenie leasingovej zmluvy a skutočne vynaložené náklady na spracovanie agendy predčasného ukončenia leasingovej zmluvy. Žalobkyňa si uplatňuje nárok vo výške 7.276.93 eur, podrobný rozpis je uvedený vo finančnom vysporiadaní leasingovej zmluvy. Žalobkyňa listom zo dňa 11.06.2009 vyzvala žalovanú na úhradu nedoplatkov po finančnom vysporiadaní leasingovej zmluvy. Žalovaná túto výzvu prevzala 12.06.2009, avšak v stanovenej 7 dňovej lehote od doručenia svoj záväzok dobrovoľne nespĺnila. Žalovaná listom zo dňa 5.8.2005 uznala svoj záväzok voči žalobkyňi. K písomnému uznaniu dlhu za strany žalovanej došlo aj dňa 20.5.2005. V uvedenom písomnom právnom úkone žalovaná (označená menom, priezviskom, rodným číslom, trvalým bydliskom) uviedla, že dlhuje k dnešnému dňu 20.5.2005 spoločnosti CAC LEASING Slovakia a.s. so sídlom v Bratislave, Hurbanovo nám. 1, na základe leasingovej zmluvy číslo 59950849 čiastku 35.001 Sk, slovom tristo päťtisícjeden Sk, so splatnosťou do dňa 27.5.2005 spôsobom vkladom v hotovosti. Ďalej žalovaná uviedla, že uznáva výšku tejto sumy, ktorú dlhuje spoločnosti CAC LEASING Slovakia, a.s., z titulu neuhradených leasingových splátok a zaväzuje sa k jej úhrade, vrátane záväzkov vzniknutých službami tretích subjektov, ktoré sú prenajímateľom poverené inkasovať neuhradené platby nájomcu, resp. odobrať vozidlo. Uznanie dlhu bolo vyhotovené v Dunajskej Strede dňa 20.5.2005, obsahuje podpis žalovanej a splnomocnenca žalobkyne.

15. Vzhľadom na odvolacie dôvody žalovanej ako prvé bolo potrebné vyriešiť či uplatnený nárok žalobkyne je premlčaný. Súd prvej inštancie premlčanie posudzoval podľa Občianskeho zákonníka,

začiatok plynutia premlčacej doby stanovil dňom 21.5.2005, odo dňa nasledujúceho od prevzatia odstúpenia od zmluvy t.j. 21.5.2005, pretože uvedeného dňa mohla žalobkyňa uplatniť právo na súde. Počas plynutia premlčacej doby jej plynutie spočívalo a to od 20.2.2006 - odo dňa uplatnenia nároku na náhradu škody v trestnom konaní do 25.11.2008 - právoplatnosť uznesenia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3To/66/2008, ktorým bol poškodený s nárokom na náhradu škody odkázaný na osobitné civilné konanie, premlčacia doba znovu začala plynúť a mala uplynúť dňa 24.2.2011, teda pred podaním žaloby na súd -17.3.2011. Keďže uznanie dlhu zo dňa 20.5.2005 je účinné, uznaním začala plynúť nová 10 ročná premlčacia lehota, preto k premlčaniu nároku nemohlo dôjsť. Žalovaná v tejto súvislosti namietala predovšetkým posúdenie uznania dlhu zo dňa 20.5.2005. Dôvodila, že ide o neurčitý právny úkon, ktorý uzavrel so žalovanou subjekt k takémuto úkonu nespôsobilý a nekompetentný, ide o neplatný právny úkon, v krajnom prípade žalovaná uznala dlh len čiastočne.

16. Vo vzťahu k uznaniu dlhu zo dňa 20.5.2005 súd prvej inštancie uviedol, že ide o písomné uznanie, žalovaná je riadne identifikovaná, žalovaná v ňom vyhlásila, že dlhuje ku dňa 20.5.2005 z leasingovej zmluvy 59950849 sumu 35.001 Sk so splatnosťou do 27.5.2005, zároveň uznala výšku tejto sumy, ktorú dlhuje a zaviazala sa k jej úhrade, súd vyhodnotil uznanie podľa § 558 Občianskeho zákonníka. V uznaní dlhu žalovaná je riadne identifikovaná, je tam uvedený právny dôvod dlhu - vyplývajúci z leasingovej zmluvy, je tam uvedené voči komu dlhuje, je tam uvedená výška dlhu a dátum ku ktorému svoj dlh uznáva a výslovný prejav vôle, že tento dlh uznáva a že ho zaplatí. Súd prvej inštancie zároveň uviedol, že uznanie bolo urobené vo vzťahu k spoločnosti J.M. Gross, ktorá je mandatórom žalobkyne a je oprávnená vykonávať jednotlivé úkony pri mimosúdnom vymáhaní pohľadávok žalobkyne.

17. Z uznania dlhu vyhotoveného v Dunajskej Strede dňa 20.5.2005 bolo zistené, že v záhlaví je označená : J.M. Gross. s.r.o., Dunajská 2, 811 08 Bratislava s tel. číslo. A číslom faxu, listina je označená ako: Uznanie dlhu z poverenia CAC LEASING Slovakia, a.s. a v texte je uvedené: Dolu podpísaná Andrea Póscová, rodné číslo 795829/6489, trvalé bydlisko Biskupa Kondého 5138/34, D.S. dlhujem k dnešnému dňu 20.5.2005 spoločnosti CAC LEASING Slovakia a.s. so sídlom v Bratislave, Hurbanovo nám. 1 na základe leasingovej zmluvy číslo 59950849 čiastku 35.001 Sk, slovom: tridsaťpäťtisícjeden Sk, so splatnosťou do dňa 27.5.2005, spôsobom: vkladom v hotovosti. Uznávam výšku tejto sumy, ktorú dlhujem spoločnosti CAC LEASING Slovakia, a.s. z titulu neuhradených leasingových splátok a zaväzujem sa k jej úhrade, vrátane záväzkov vzniknutých službami tretích subjektov, ktoré sú prenajímateľom poverené inkasovať neuhradené platby nájomcu, resp. odobrať vozidlo. V závere je uvedené: Podpísané v prítomnosti: splnomocnenec CAC LEASING Slovakia, a.s. spol. J.M. Gross. s.r.o.- pečiatka JM Gross s podpisom a leasingový nájomca- podpísaná Pósová.

18. Podľa § 558 Občianskeho zákonníka (súdom prvej inštancie na vec aplikovaného) ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní.

19. Uznanie dlhu v zmysle ustanovenia § 558 Občianskeho zákonníka je jednostranný právny úkon dlžníka adresovaný veriteľovi v predpísanej písomnej forme. Uznanie dlhu zakladá vyvrátiťelnú právnu domnienku, že dlh v čase uznania trval. Na to, aby uznanie dlhu malo tieto účinky, je potrebné, aby dlžník písomne uznal, že zaplatí svoj dlh a ďalej je potrebné, aby v písomnom uznaní bol dlh určený (uznaný) čo do dôvodu a výšky. Z hľadiska obsahových náležitostí tohto zabezpečovacieho prostriedku, pre platnosť prejavu je rozhodujúce, či tento prejav obsahuje: označenie oprávnenej osoby (veriteľa), označenie povinnej osoby (dlžníka), určenie dôvodu dlhu, uvedenie výšky dlhu, skutočnosti, z ktorých vyplýva vedomosť (pripravenosť plniť) dlžníka o svojej povinnosti. Uznanie dlhu spôsobuje vznik vyvrátiťelnej právnej domnienky, že dlh v čase uznania trval a súčasne prerušenie premlčania a začiatok novej desaťročnej premlčacej doby, ktorá začína plynúť dňom, kedy k uznaniu došlo alebo kedy uplynula lehota na plnenie, ak je v uznaní určená.

20. Predmetné uznanie dlhu zo dňa 20.5.2005 spĺňa všeobecné náležitosti právneho úkonu podľa § 34 a nasl. Občianskeho zákonníka. Okrem toho bolo potrebné splnenie osobitných náležitostí, ktorými sú písomná forma. Je nepochybné, že písomná forma bola dodržaná, túto náležitosť žalovaná nespochybňovala. Uznanie dlhu zo dňa 20.5.2005 obsahuje aj prísľub dlžníka, že svoj existujúci dlh zaplatí. Žalovaná v uznaní výslovne uviedla, že sa zaväzuje k úhrade dlhu do 27.5.2005. Ani táto skutočnosť nebola spochybňovaná. Ďalšou náležitosťou je vymedzenie dlhu čo do dôvodu a výšky,

teda je nevyhnutné, aby z úkonu dlžníka bolo možné dôvod a výšku stanoviť určito a zrozumiteľne. Vymedzením dôvodu sa rozumie určenie právneho titulu z ktorého vznikol. Vychádzajúc z uznania dlhu zo dňa 20.5.2005 je nepochybné, že dôvod dlhu je vymedzený určito a zrozumiteľne a to na základe leasingovej zmluvy číslo 59950849, z titulu neuhradených leasingových splátok vrátane záväzkov vzniknutých službami tretích subjektov, ktoré sú prenajímateľom poverené inkasovať neuhradené platby nájomcu, resp. odobrať vozidlo. Napokon v uznaní zo dňa 20.5.2005 je uvedená výška dlhu a to suma 35.001 Sk, teda iba táto časť bola uznaná, uznanie sa týkalo len sumy 35.001 Sk. Vo vzťahu k výške dlhu tvoriaceho predmet uznania dlhu zo dňa 20.5.2005 bola odvolacia námietka žalovanej dôvodná. Pokiaľ súd prvej inštancie vo vzťahu k výške uznaného dlhu vychádzal z toho, že účinky uznania sa týkajú celej výšky uplatneného nároku žalobcu v predmetnom konaní, tak dospel k nesprávnemu právnomu záveru. Podľa názoru odvolacieho súdu uznanie zo dňa 20.5.2005 sa týkalo len sumy 35.001 Sk a na zvyšok dlhu sa treba pozerať ako na neuznaný právnym úkonom žalovanej zo dňa 20.5.2005.

21. Odvolateľka polemizuje s názorom súdu prvej inštancie, že žalovaná prejav vôle učinila voči mandatárovi žalobkyne.

22. Vychádzajúc z obsahu uznania dlhu žalovanej zo dňa 20.5.2005 išlo o jednostranný právny úkon žalovanej adresovaný veriteľovi - teda žalobcovi, ktorá skutočnosť je vyjadrená taktó: „... dlhujem k dnešnému dňu 20.5.2005 spoločnosti CAC LEASING Slovakia a.s., so sídlom v Bratislave, Hurbanovo nám. 1...“, a tiež: „Uznávam výšku tejto sumy, ktorú dlhujem spoločnosti CAC LEASING Slovakia, a.s...“ Podľa názoru odvolacieho súdu nie je podstatné, že listina uznanie dlhu v záhlaví obsahuje označenie J.M. Gross s.r.o. a taktiež je nepodstatné, že je podpísané splnomocnencom žalobcu. Nepodstatné je to z toho dôvodu, že z tohto právneho úkonu žalovanej vyplýva naplnenie náležitostí jednostranného právneho žalovanej, pričom relevantnosť podpisu splnomocnenca by bolo namieste skúmať, ak by išlo o účinnú dohodu strán o uznaní dlhu, o čo však v danom prípade nešlo. Z uvedeného dôvodu nebolo dôvodné sa zaoberať či spoločnosť J.M.Gross, s.r.o. bola či nebola mandatárom žalobkyne v čase uznania. Pokiaľ žalovaná v odvolaní tiež uvádza, že je potrebné, aby veriteľ toto uznanie akceptoval, z okolností veci nevyplýva, že by žalobca uznanie neakceptoval, v konaní nespochybňoval, že by mu tento jednostranný právny úkon nebol adresovaný, nebol s ním oboznámený, nedostal sa mu do dispozície. Pokiaľ by argumentácia žalovanej bola správna, znamenalo by to, že by sa popreli účinky jednostranného prejavu vôle žalovanej spĺňajúceho náležitosti § 558 Občianskeho zákonníka.

23. Žalovaná v odvolaní argumentovala, že právny úkon uznanie dlhu zo dňa 20.5.2005 je neurčitý, v čom konkrétne namietaná neurčitosť mala spočívať, však z odvolania nevyplýva. K uvedenému potom odvolací súd podporne poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 29Odo/1126/2003 z 24.3.2004, ktorý sa zaoberal požiadavku určitosti záväzku v uznaní, ktorú je potrebné vyložiť v zmysle jeho identifikácie, a to takým spôsobom, aby nebol zameniteľný s iným. Záväzok, ktorého sa uznanie týka, tak možno konkretizovať napr. uvedením jeho dôvodu, odkazom na listinu, v ktorej je špecifikovaný a pod. Určitosť záväzku nemožno stotožňovať s jeho výškou.

24. Vychádzajúc z uvedeného má odvolací súd za to, že požiadavka určitosti predmetu uznania je v danom prípade splnená uvedením jednoznačnej identifikácie dlhu vzniknutého na základe leasingovej zmluvy číslo 59950849, z titulu neuhradených leasingových splátok vrátane záväzkov vzniknutých službami tretích subjektov, ktoré sú prenajímateľom poverené inkasovať neuhradené platby nájomcu, resp. odobrať vozidlo. Týmto spôsobom bol dlh v predmetnom uznaní jednoznačne a nezameniteľne identifikovaný. Uvedená odvolacia námietka je preto nenáležitá.

25. Odvolateľka tiež namieta, že pokiaľ by bolo uznanie dlhu účinné, tak ide len vzhľadom na obsah uznania len čiastočné uznanie a to do výšky uvedenej v uznaní, teda sumy 35.001 Sk/1.161,79 eur. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že uznanie dlhu sa týka celého predmetu konania, je účinné. Podľa názoru odvolacieho súdu je odvolacia argumentácia žalovanej v tejto časti dôvodná.

26. Vychádzajúc zo skutočností uvedených v bode 17. a 20. tohto rozsudku uznanie zo dňa 20.5.2005 sa týkalo len sumy 35.001 Sk a na zvyšok dlhu sa treba pozerať ako na neuznaný právnym úkonom žalovanej zo dňa 20.5.2005. Uznanie dlhu vyvolalo právne účinky len pokiaľ ide o sumu 35.001 Sk/1.161,79 eur. Tento názor odvolacieho súdu vychádza z Veľkého komentára Občianskeho zákonníka II, Števček-Dulak-Bajánková-Fečík-Sedlačko-Tomašovič a kol., C.H.Beck, 2015, str. 1938. Určenie výšky dlhu v uznaní má podstatný dopad najmä na konkrétne účinky uznania dlhu. Tento dopad sa

prejavuje predovšetkým v otázke účinkov premlčania dlžnej sumy, ktoré sa bude vzťahovať len na tú výšku dlhu, resp. na tú jeho časť, ktorej sa uznanie týkalo. Vo zvyšku sa na dlh bude pozeráť ako na neuznatý.

27. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

28. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

29. Podľa § 110 ods. 1 občianskeho zákonníka ak bolo právo priznané právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď sa malo podľa rozhodnutia plniť. Ak právo dlžník písomne uznal čo do dôvodu i výšky, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď k uznaniu došlo; ak bola však v uznaní uvedená lehota na plnenie, plynie premlčacia doba od uplynutia tejto lehoty.

30. Premlčanie je kvalifikované uplynutie času stanoveného v zákone na vykonanie práva, ktorý uplynul bez toho, že by právo bolo vykonané, v dôsledku čoho povinný subjekt sa môže brániť súdному uplatneniu práva vznesením námietky premlčania. Použitie tejto námietky má za následok zánik nároku, resp. jeho súdnej vymáhateľnosti, v dôsledku čoho premlčané právo nemožno oprávnenému súdne priznať. Premlčaním právo samo osebe nezaniká, len sa po vznesení námietky premlčania na súde oslabuje, ako subjektívne právo trvá naďalej vo forme naturálneho záväzku, čo znamená, že jeho uplatniteľnosť je obmedzená na dobrovoľné splnenie zo strany povinného. Ak povinný premlčané právo splní, hoci o premlčaní nevedel, nemôže plnenie požadovať späť ako bezdôvodné obohatenie.

31. Platným uznaním dlhu dochádza podľa § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka k pretrhnutiu (prerušeniu), resp. k založeniu premlčacej doby a zároveň k jej prolongácii na desať rokov. Uznanie splatného dlhu má tak za účinok založenie plynutia novej premlčacej lehoty. Nová premlčacia lehota začína plynúť od momentu kedy k uznaniu došlo, resp. ak bola v uznaní uvedená lehota na plnenie, plynie premlčacia lehota od uplynutia tejto lehoty. V prípade, že dlžník vo svojom vyhlásení prisľúbil, že dlh zaplatí v určitom čase, t.j. určí v ňom novú lehotu splatnosti, premlčacia doba sa bude počítat' odo dňa nasledujúceho po tomto dni, t.j. odo dňa nasledujúceho po vymedzenej splatnosti. Ak by dlžník uznal, že zaplatí dlh len čo do určitej výšky, účinky premlčania sa vzťahovali len na ním uznanú časť. V ostatnej časti by nedošlo k pretrhnutiu (prerušeniu) premlčacej doby a nárok by sa premlčal vo všeobecnej zákonnej dobe.

32. Pokiaľ ide o sumu 35.001 Sk/1.161,79 eur, ktorá bol predmetom uznania dlhu žalovanou, začiatok plynutia novej desať ročnej lehoty nastal dňa 28.5.2005, nakoľko v uznaní dlhu dala žalovaná prisľub k zaplateniu do 27.5.2005 a odo dňa nasledujúceho mohla žalobkyňa svoje právo prvý krát uplatniť. Pokiaľ súd prvej inštancie nezohľadnil túto okolnosť a začiatok plynutia premlčacej doby stanovil 21.5.2005, t.j. deň nasledujúci po odstúpení žalobkyne od zmluvy zo dňa 6.5.2005, ktorý žalovaná prevzala 20.5.2005, dopustil sa v tejto otázke nesprávneho právneho posúdenia.

33. Ďalej súd prvej inštancie zohľadnil, že v období od 20.2.2006 do 25.11.2006 sa premlčacia lehota zastavila, pretože dňa 20.2.2006 bol uplatnený nárok na náhradu škody v trestnom konaní a dňa 25.11.2008 nadobudlo právoplatnosť uznesenie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3To/66/2008.

34. V zmysle § 112 Občianskeho zákonníka, ak veriteľ v premlčacej dobe uplatní právo na súde alebo u iného príslušného orgánu a v začatom konaní riadne pokračuje, premlčacia doba od tohto uplatnenia po dobu konania neplynie. To platí aj o práve, ktoré bolo právoplatne priznané a pre ktoré bol na súde alebo u iného príslušného orgánu navrhnutý výkon rozhodnutia.

35. Podľa vyššie citovaného zákonného ustanovenia premlčacia doba sa zastavuje - spočíva po dobu konania, ak veriteľ v premlčacej dobe uplatní právo na súde alebo inom príslušnom orgáne a v začatom konaní riadne pokračuje. Dochádza teda k nemu vtedy, ak sú kumulatívne naplnené tieto predpoklady: 1. veriteľ právo uplatní v premlčacej dobe na príslušnom orgáne, 2. v začatom konaní riadne pokračuje. Pod príslušným orgánom treba rozumieť ten orgán, ktorý je podľa verejnoprávných predpisov príslušný na konanie a rozhodovanie o danej otázke. Pod uplatnením práva v premlčacej

dobe treba rozumieť uplatnenie v dobe, keď premlčacia doba ešte neskončila a uplatnenie na súde alebo na inom orgáne, a to v hmotnoprávnom význame počítania času. To, čo treba vo všeobecnosti považovať za riadne pokračovanie v konaní, majúce za následok spočívanie premlčacej doby, vyplýva pomerne z bohatej judikatúry súdov. Vo všeobecnosti je možné konštatovať, že za riadne pokračovanie v konaní sa považuje správanie veriteľa, ktoré nebráni príslušnému orgánu pokračovaniu v konaní, teda stav, ktorý sice nevyžaduje osobitnú iniciatívu veriteľa smerujúcu k urýchleniu konania, avšak na druhej strane správanie veriteľa nie je prekážkou postupu súdu alebo iného orgánu. Po odpadnutí prekážky, ktorá spôsobila spočívanie premlčania, môže plynúť premlčacia doba ďalej v čase, ktorý ostáva do jej skončenia, pričom sa započítava čas, ktorý uplynul od začiatku jej plynutia až do vyskytnutia sa prekážky.

36. Vo vzťahu k zastaveniu plynutia premlčania odvolateľka neuviedla žiadne odvolacie dôvody. Vyslovene uviedla, že premlčacia doba uplynula tak ako uviedol súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku. Preto odvolací súd riadiac sa dôvodmi odvolania vychádzal z nespochybniteľných skutočností vo vzťahu k plynutiu premlčania. Teda k zastaveniu plynutia premlčacej doby došlo tak ako uviedol súd prvej inštancie od 20.2.2006 do 25.11.2008 a 3 ročná premlčacia doba uplynula 24.2.2011, predmetná žaloba bola podaná na súd 17.3.2011, teda nárok na zaplatenie sumy 6.115,14 eur (7.276,93 eur - 1.1161,79 eur) s 9 % úrokom z omeškania od 19.6.2009 do zaplatenia je premlčaný vzhľadom na uplatnenú námietku premlčania.

37. Zo všetkých uvedených dôvodov odvolací súd v zmysle § 388 Civilného sporového poriadku rozsudok súdu prvej inštancie zmenil vo vyhovujúcom výroku v časti o zaplatenie 6.115,14 eur s 9 % úrokom z omeškania od 19.6.2009 do zaplatenia tak, že žalobu v tejto časti zamietol, nakoľko v tejto časti neboli splnené podmienky pre potvrdenie rozsudku ani pre jeho zrušenie.

38. Pokiaľ ide o zvyšnú uplatnenú sumu 1.161,79 eur s príslušenstvom, v tejto časti rozhodol súd prvej inštancie správne, keď dospel k záveru, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi túto sumu z dôvodu písomného uznania dlhu zo dňa 20.5.2005. Aj vo vzťahu k tejto sume bola žalovanou uplatnená námietka premlčania. S odkazom na bod 32. tohto rozsudku začiatok plynutia novej desať ročnej lehoty nastal dňa 28.5.2005, nakoľko v uznaní dlhu dala žalovaná prísľub k zaplateniu do 27.5.2005 a odo dňa nasledujúceho mohla žalobkyňa svoje právo prvý krát uplatniť, od 20.2.2006 do 25.11.2008 sa plynutie premlčacej doby zastavilo, 26.11.2008 opätovne začala plynúť, 17.3.2011 bola podaná žaloba na súd, teda žalobkyňa uplatnil svoje právo v desať ročnej premlčacej dobe. Námietka premlčania vo vzťahu k sume 1.161,79 eur s príslušenstvom nebola dôvodná.

39. K uvedenému sa potom žiada dodať, že uznanie dlhu ako jeden z prostriedkov zabezpečenia záväzku plní preventívnu, zabezpečovaciu, uhradovaciu a represívnu funkciu. Uznaním dlhu sa posilňuje postavenie veriteľa, pretože zakladá vyvrátiteľnú domnienku, že dlh k času uznania trval. Dôkazné bremeno sa posúva zo žalobcu na žalovaného. Žalovaný je tak nútený viesť procesnú obranu v negativistickom smere, a teda vyvrátiť samotnú existenciu dlhu a zároveň vyvrátiť svoj prísľub, tento dlh splniť. Základným obsahovým prvkom inštitútu uznania dlhu je vznik vyvrátiteľnej domnienky, že dlh v čase jeho uznania trval, ktorá sa prejavuje najmä v procesnej rovine. Skutočnosť, ktorej svedčí vyvrátiteľná právna domnienka nie je predmetom procesného dokazovania, a ak nebola v konaní domnienka existujúceho uznaného záväzku vyvrátená, súd musí mať skutočnosť za preukázanú. Ak chce byť dlžník úspešný, musí preukázať, že uznaný záväzok neexistuje, resp. v čase uznania neexistoval.

40. Z popísaného potom vyplýva, že bolo úlohou žalovanej vyvrátiť domnienku existencie uznaného záväzku. Z obsahu spisu však nevyplýva, že by sa žalovanej podarilo preukázať, že uznaný záväzok neexistuje. Ani v podanom odvolaní žalovaná nepreukazuje, že uznaný záväzok neexistuje. Žalovaná účinným spôsobom nevyvrátila právnu domnienku z uznania dlhu. Podľa názoru odvolacieho súdu totiž nestačí vysloviť spornosť uplatneného nároku, pretože žalovanú zaťažuje dôkazné bremeno preukázať svoje tvrdenia, k čomu však nedošlo. Preto domnienka existencie uznaného záväzku bola preukázaná.

41. Vychádzajúc z uvedených dôvodov je nárok žalobkyne na zaplatenie sumy 1.161,79 eur opodstatnený. Žalobkyňa si zároveň uplatnila aj 9 % úrok z omeškania od 19.6.2009, žalobkyňa listom zo dňa 11.9.2009 vyzvala žalovanú na úhradu nedoplatkov po finančnom vysporiadaní LZ:59950849 do 7 dní od doručenia výzvy, ktorú žalovaná prevzala dňa 12.6.2009.

42. Podľa § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení.

43. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

44. Podľa § 3 nar. vl. SR 87/1995 Zb., výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

45. Ak výška úrokov z omeškania nebola dohodnutá v zmluve (čo je aj prejednávany prípad), dlžník platí úroky z omeškania. V zmysle ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úrok z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania. Výšku úroku z omeškania určuje nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, v závislosti od základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky platnej k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu zverejnenej na webovej stránke www.nbs.sk. To znamená, že po celú ďalšiu dobu omeškania zostáva nemenná. K omeškaniu s plnením predmetného dlhu došlo dňa 19.6.2009, a preto sa v súdenom spore aplikuje nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré žalobcovi umožňovalo pri základnej úrokovej sadzbe Európskej centrálnej banky platnej k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu 1 % (platnej od 13.5.2009) po tomto termíne požadovať úrok z omeškania do výšky 9 % ročne, keďže v zmysle ustanovenia § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., je výška úrokov z omeškania o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Preto bola opodstatnená požiadavka žalobkyne na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 9 % ročne od 19.6.2009 do zaplatenia.

46. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo zvyšnej vyhovujúcej časti vo veci samej potvrdil v zmysle § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku, pretože je v uvedenej časti vecne správny.

47. Podľa § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

48. Podľa § 396 ods. 2 Civilného sporového poriadku, ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

49. Podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

50. Podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

51. Podľa § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

52. Podľa § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

53. Vzhľadom na to, že odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil, je v zmysle citovaného ustanovenia § 396 ods. 2 Civilného sporového poriadku povinný rozhodnúť aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

54. Ak nejde o prípad, kedy bolo žalobe celkom vyhovené, musí byť v zmysle citovaného ustanovenia § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku náhrada trov pomerne rozdelená. To vyžaduje určiť pomer úspechu oboch strán vo veci a od úspechu strany odčítať jej neúspech (t. j. mieru úspechu druhej strany). Vo výške rozdielu má strana právo, aby jej druhá strana nahradila pomernú časť trov, ktoré vynaložila pri účelnom uplatňovaní alebo bránení práva. Výška trov, ktoré v konaní vznikli druhej strane, je tu nerozhodná. Ak je pomer úspechu a neúspechu u oboch strán rovnaký alebo približne rovnaký, súd vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov právo.

55. O nároku na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 396 ods. 2 Civilného sporového poriadku v spojení s ustanovením § 255 Civilného sporového poriadku. Žalobkyňa žiadala v konaní pred súdom prvej inštancie priznanie sumy 7.276,93 eur s úrokom z omeškania a úspešná bola v časti požiadavky o zaplatenie sumy 1.161,93 eur, vo zvyšnej sume 6.115,14 eur bola žaloba zamietnutá, čo predstavuje prevažný úspech žalovanej. Potom podľa výsledku konania ako celku bol hrubý úspech žalovanej v rozsahu 84 % (6.115,14 eur : 7.276,93 eur x 100) a hrubý úspech žalobkyne v rozsahu 16 % (100 % - 84 %) a tým daný prevažný čistý úspech žalovanej v rozsahu 68 % (84 % - 16 %), a preto súd žalovanej priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 68 %. O výške náhrady trov konania pred súdom prvej inštancie rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením podľa ustanovenia § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku po právoplatnom skončení veci.

56. Senát krajského súdu prijal rozhodnutie pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).